

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jesu Kristi försoning utgör den yttersta räddningen

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

När vi vänder oss till Jesus Kristus, världens Frälsare, räddar han oss från livets stormar genom sin försoning.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Jesu Kristi försoning utgör den yttersta räddningen från de prövningar vi möter i det här livet. President Russell M. Nelson gav mig i uppdrag att inviga Caspers tempel i Wyoming i slutet av förra året. Det var en djup, känslös och andlig upplevelse. Den satte tydligt fokus på den roll som templen har i att rädda Guds barn genom Frälsarens försoning.

Stavarna i Caspers tempeldistrikt i Wyoming omfattar en del av den vandringsled som användes av sista dagars heliga pionjärer mellan 1847 och 1868. Under förberedelserna för tempelinvigningen läste jag på nytt lite om ledens historia längs Platte River nära Casper och vidare till Salt Lake City. Leden hade varit en genomfartsled för hundratusentals västerländska emigranter. Mitt främsta fokus var de över 60 000 sista dagars heliga pionjärer som färdades längs leden.

De flesta av våra pionjärer kom med vagn, men omkring 3 000 tog sig fram i en av tio handkärrekompanier. Åtta av dessa handkärrekompanier företog den monumentala vandringen med anmärkningsvärd framgång och få döda. Willies och Martins handkärrekompanier år 1856 var undantaget.

Jag läste redogörelserna för Willies och Martins handkärrekompanier från den tidpunkt då de hemska väderförhållandena började. Jag blev väl medveten om de svårigheter de ställdes inför när de korsade Sweetwater River, vid Martin's Cove, Rocky Ridge och Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, "it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness." Many had "prayed and fasted day after day, and

Mellan stormarna, av Albin Veselka

Jag hade inte varit inne i Caspers tempel före invigningen. När jag kom in i foajén drogs min uppmärksamhet genast till en originalmålning som föreställde handkärror och hette *Mellan stormarna*. Syftet med målningen var uppenbarligen inte att skildra de tragedier som hade inträffat. När jag tittade på den tänkte jag: "Den här målningen är korrekt. Den stora majoriteten av handkärrepionjärerna upplevde inga tragedier." Jag kunde inte låta bli att känna att det här är som livet i allmänhet. Ibland befinner vi oss mellan stormar och ibland mellan moln och solsken.

Himlens portal, av Jim Wilcox

När jag vände mig till originalmålningen på den andra väggen med titeln *Himlens portal* insåg jag att den här vackra sommarmålningen av platsen som kallades "Djävulens port", genom vilken den lugna och klara Sweetwater River flöt, visade skönheten i Herrens skapelse, inte bara de utmaningar pionjärerna stod inför under den hemska vintern.

Sedan tittade jag framåt, bakom rekommendationsdisken, och såg en vacker målning av Frälsaren. Detta väckte genast överväldigande känslor av tacksamhet. I en värld med stor skönhet finns det också enorma utmaningar. När vi vänder oss till Jesus Kristus, världens Frälsare, räddar han oss från livets stormar genom sin försoning i enlighet med Faderns plan.

För mig var foajén en perfekt förberedelse för templets förrättningsrum som låter oss ta emot upphöjelsens förrättningar, att ingå heliga förbund och till fullo ta emot och uppleva välsignelserna av Frälsarens försoning. Faderns lycksalighetsplan är baserad på Frälsarens försonande räddning.

Pionjärernas upplevelser ger de sista dagars heliga en unik historisk tradition och ett mäktigt kollektivt andligt arv. För en del hade migrationen pågått i flera år efter att de drivits ut med våld från både Missouri och Nauvoo. För andra började den när president Brigham Young tillkännagav handkärreplanen, vars syfte var att göra migrationen mindre kostsam. Handkärrorna kostade mycket mindre än vagnar och oxar.

Millen Atwood, en missionär i England, sa när handkärreplanen tillkännagavs att "den spred sig som eld i torra strån och de fattiga heligas hjärtan hoppade av glädje och fröjd". Många hade "bett och fastat dag efter dag och natt efter natt

night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn’t reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning

för att de skulle få förmånen att förenas med sina bröder och systrar i bergen”.

De flesta av de heliga som reste med handkärnor upplevde prövningar men undkom större svårigheter. Men två handkärrekompanier, Willies kompani och Martins kompani, drabbades av svält, utsattes för bitande kyla och många dödsfall.

De flesta av dessa resenärer seglade från Liverpool i England i maj 1856 ombord på två fartyg. De kom fram till platsen där man införskaffade handkärretrustning i Iowa City i juni och juli. Trots varningar avreste båda kompanierna mot Saltsjön för sent på året.

President Brigham Young blev först medveten om de här kompaniernas farliga situation den 4 oktober 1856. Dagen därpå stod han inför de heliga i Salt Lake City och sa: ”Många av våra bröder och systrar är ute på prärien med handkärnor ... Och de måste föras hit. Vi måste hjälpa dem ... innan vintern kommer.”

Han bad biskoparna tillhandahålla 60 hästspann, 12 eller fler vagnar och 11 ton (10 886 kg) mjöl och förkunnade: ”Ge er av och hämta dessa människor från prärien.”

Det sammanlagda antalet pionjärer i Willies och Martins handkärrekompanier var omkring 1 100. Omkring 200 av dessa dyrbara heliga dog längs vägen. Om räddningen hade kommit senare hade många fler dött.

Vinterstormarna började nästan två veckor efter att de första räddningsmanskaper lämnat Salt Lake City. Berättelserna från medlemmarna i Willies och Martins kompanier beskriver förödande utmaningar efter att stormarna började. Skildringarna beskriver också den stora glädje som kom av räddningens ankomst.

Mary Hurren beskrev ankomsten så här: ”Tårar strömmade nerför männens kinder och barnen dansade av glädje. Så snart folket kunde kontrollera sina känslor knäböjde de alla i snön och tackade Gud.”

Två dagar senare behövde Willies kompani färdas den svåraste delen av leden, över Rocky Ridge i en bitande kall storm. De sista av dem kom inte fram till lägret förrän klockan fem morgonen därpå. Tretton människor dog och begravdes i en gemensam grav.

Den 7 november närmade sig Willies kompani Saltsjön, men den morgonen inträffade

there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins, He has "taken upon himself their iniquity and

ändå tre dödsfall. Två dagar senare kom Willies kompani slutligen fram till Salt Lake City, där de fick ett underbart mottagande och välkomnades in i de heligas hem.

Samma dag befann sig Martins kompani fortfarande 52 mil längre bak på leden, och de led fortfarande av kyla och otillräckligt med mat. Några dagar tidigare hade de korsat Sweetwater River för att ta sig till det som nu kallas Martin's Cove, där de hoppades finna skydd mot väder och vind. En av pionjärerna sa: "Det var den värsta flodövergången under hela expeditionen." Några av räddarna – som min morfars far David Patten Kimball, som bara var 17 år gammal, och hans unga vänner "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor och Ira Nebeker – tillbringade timmar i det iskalla vattnet" och hjälpte hjältemodigt kompaniet att ta sig över Sweetwater.

Den här händelsen har fått stor uppmärksamhet, men när jag har lärt mig mer om räddarna insåg jag att alla följde profeten och spelade en avgörande roll i att rädda de strandsatta heliga. Alla räddarna och emigranterna var hjältemodiga.

När jag studerade deras berättelse uppskattade jag de dyrbara relationerna och den långsiktiga eviga visionen bland emigranterna. John och Maria Linford och deras tre söner tillhörde Willies kompani. John dog timmar innan det första räddningsmannskapet kom. Han hade sagt till Maria att han var glad att de hade gjort resan. "Jag kommer inte att få se Saltsjödalerna", sa han, "men det får du och pojkarna, och jag ångrar inte allt vi har gått igenom om våra pojkar får växa upp och fostra sina familjer i Sion."

President James E. Faust gav oss denna fantastiska sammanfattning: "Genom handkärrepi-onjärernas heroiska strapatser lär vi oss en viktig sanning. Alla måste passera genom guldsmedens eld, och det betydelselösa och mindre viktiga i vårt liv kan smälta bort som slagg så att vår tro blir klar, hel och stark. Vårda, sorg och ofta djup smärta tycks ges i fullt mått åt alla, också dem som ärligt strävar efter att göra det rätta och vara trofasta. Men detta är en del av den rening som behövs för att lära känna Gud."

I sin försoning och uppståndelse som formade evigheten bröt Frälsaren "dödens band efter att ha vunnit seger över döden" för alla. För dem som har omvänt sig från synder har han "tagit på sig deras ondska och deras överträdelser och

their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior’s Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior’s Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, “[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second

återlöst dem och tillfredsställt rättvisans krav”.

Utan försoningen kan vi inte frälsa oss själva från synd och död. Även om synden kan spela en betydande roll i våra provningar förvärras livets motgångar av misstag, dåliga beslut, andras onda handlingar och många saker bortom vår kontroll.

IPredika mitt evangelium står det: ”När vi förlitar oss på Jesus Kristus och hans försoning kan han hjälpa oss att uthärda våra provningar, sjukdomar och lidanden. Vi kan bli fyllda av glädje, frid och tröst. Allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Jesu Kristi försoning.”

Under påsken är vårt fokus på Frälsaren och hans försoningsoffer. Försoningen ger hopp och ljus i en tid som för många verkar mörk och dystert. President Gordon B. Hinckley förkunnade: ”När all historia har granskats ... [finns det] inget så underbart, så majestätiskt, så enormt som denna handling av nåd.”

Jag vill ge er tre rekommendationer som jag tror är särskilt relevanta för vår tid.

För det första: underskatta inte vikten av att göra vad vi kan för att rädda andra från fysiska och särskilt andliga utmaningar.

För det andra: ta tacksamt emot Frälsarens försoning. Vi bör alla sträva efter att utstråla glädje och lycka även när vi ställs inför livets utmaningar. Vårt mål bör vara att leva optimistiskt och se till det positiva i livet. Jag har sett min kära livskamrat Mary göra så i hela sitt liv. Jag har uppskattat hennes sprudlande, upplyftande inställning även när vi ställts inför problem under årens lopp.

Mitt tredje råd är att regelbundet avsätta tid till att trofast begrunda Frälsarens försoning. Det finns många sätt att göra det i vår personliga religionsutövning. Men att närvara på sakramentsmötet och ta del av sakramentet är särskilt viktigt.

Lika viktigt är regelbundna tempelbesök där så är möjligt. Templet erbjuder fortlöpande hågkomst av Frälsarens försoning och det som den övervinner. Och ännu viktigare är att våra tempelbesök gör det möjligt för oss att andligen rädda våra avlidna nära och kära och mer avlägsna förfäder.

President Russell M. Nelson betonade under vår senaste konferens den här principen och tillade: ”Templets välsignelser ... bidrar också till att förbereda ett folk som hjälper till att förbereda

Coming of the Lord!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father’s plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

världen för Herrens andra ankomst!”

Vi får aldrig glömma tidigare generationers uppoftningar och exempel, men vår beundran, uppskattning och tillbedjan bör vara fokuserade på världens Frälsare och hans försoningsoffer. Jag vittnar om att nyckeln till Faderns lycksalighetsplan är försoningen som åstadkoms av vår Frälsare Jesus Kristus. Han lever och leder sin kyrka. Jesu Kristi försoning utgör den yttersta räddningen från de prövningar vi möter i det här livet. I Jesu Kristi namn, amen.